

בש"פ 6722/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6722/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
בתיק מ"ת 12828-10-21 מיום 6.10.2021 שניתן
על ידי כב' השופט נסר אבו טהה

תאריך הישיבה: ז' בחשון התשפ"א (13.10.2021)

בשם העורר: עו"ד יעקב שקלאר
בשם המשיב: עו"ד עמרי כהן

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) מיום 6.10.2021
במ"ת 12828-10-21, בגדרו הורה בית המשפט על המשך מעצרו של העורר וכן על קבלת תסקיר בעניינו.

רקע

1. ביום 6.10.2021 הוגש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע כתב אישום כנגד העורר, המייחס לו עבירות אינוס, מעשה מגונה, הדחה בעדות וכליאת שווא, לפי סעיפים 345(א)(1), 348(ג), 246(ב) ו-377 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, העורר נשוי למתלוננת, אך הם פרודים ומצויים בהליך גירושין. לשניים שני ילדים. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 4.9.2021, נגע העורר בחזה המתלוננת מעל לחולצתה, הכניס את ידו מתחת לחצאיתה ואיים עליה שידקור וישרוף אותה ואת הילדים אם תגיד בבית הדין הרבני כי היא מעוניינת בגירושין. על פי עובדות האישום השני, ביום 29.9.2021 ביקש העורר מהמתלוננת שתגיע עם ילדיהם לדירתו. כאשר הגיעו המתלוננת והילדים לדירה, משך את המתלוננת, תפס את ראשה, חיבק אותה, ליקק את שפתיה, נישק אותה, הצמיד את איבר מינו לבטנה, נגע בחזה, ביקש ממנה לקיים עמו יחסי מין, סירב לפתוח לה את הדלת וניסה להניעה למסור עדות שקר בבית הדין הרבני. על פי עובדות האישום השלישי, לאחר שהגיעה המתלוננת לגן משחקים עם הילדים וזאת בתיאום עם העורר, הניח העורר יד על חזה של המתלוננת, הכניס יד מתחת לחצאיתה ובעל אותה בכך שהכניס שתי אצבעות לאיבר מינה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים. ביום 6.10.2021 נערך דיון בבקשה, ובו הסכים בא כוח העורר - שאינו בא כוחו בערר - לקיומה של עילת מעצר סטטוטורית. עם זאת, ביקש כי תיבחן אפשרות לשחרור העורר לחלופת מעצר, והוסיף כי "אם בית המשפט מפנה את המשיב לקבלת תסקיר, שיחיש את הגשת התסקיר תוך מספר ימים מצומצם". בית המשפט הורה על קבלת תסקיר עד ליום 27.10.2021, והאריך את מעצרו של העורר עד מתן החלטה אחרת.

4. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

נימוקי הערר

5. בערר נטען כי בית משפט קמא שגה כאשר הורה על המשך מעצרו של העורר עד קבלת תסקיר. על פי הטענה, ראוי היה לשחרר את העורר במעמד הדיון ללא צורך בתסקיר מעצר. לשיטת העורר, הותרתו במעצר עד החלטה אחרת עלולה להוביל לימים רבים מאחורי סורג ובריח שלא בצדק. הבקשה מדגישה כי העורר נטול עבר פלילי. בבקשה נטען כי העורר לא ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, וכי זה הוגש על רקע סכסוך הגירושין. זאת, אף שהייתה הסכמה מטעם העורר לקיומן של ראיות לכאורה, בדיון בבית משפט קמא.

בהמשך, הגיש בא כוח העורר הודעה מעדכנת, לפיה מחוות דעת פסיכיאטרית אשר הוכנה במסגרת הליך הגירושין, עולה כי העורר אינו סובל ממצב פסיכטי, תובנתו תקינה ושיפוטו תקין. לשיטת בא כוח העורר, מחוות הדעת עולה כי אין עדות לכך שהוא מסוכן, והיא תומכת בשחררו ממעצר.

6. בדיון שנערך בפניי ביום 13.10.2021 חזר בא כוח העורר על נימוקי הערר. הוא הוסיף וטען כי על בית המשפט לבחון את הערבים המוצעים ולשחרר את העורר לאלתר. בא כוח המשיבה הפנה לבקשת המעצר, בה נטען כי המשיב מתנהג באובססיביות וקנאות כלפי המתלוננת, מסרב לקבל את העובדה שהיא מבקשת להתגרש ממנו, ומאיים עליה ברצח אם תמשיך בהליך הגירושין. עוד טען בא כוח המשיבה כי המעשים המיוחסים לעורר מקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית, וכי בנוסף קיים חשש לשיבוש מהלכי משפטי והימלטות, בשים לב לכך שהעורר הינו אזרח זר. בנסיבות אלה נטען, כי לא ניתן לשחרר את העורר ממעצר ללא קבלת תסקיר.

7. לאחר שעיינתי בערר ובצרופותיו ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. בית משפט קמא נימק את החלטתו להורות על קבלת תסקיר בעניינו של העורר, בשים לב לסוג העבירות המיוחסות לו, ולצורך להעריך את מסוכנותו ואת מסוגלות החלופה להשיג את תכליות המעצר. העבירות בהן נאשם העורר - בהן עבירת האינוס - אכן מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). העורר לא הוכיח כי חזקה זו נסתרה. בכך היה די כדי לדחות את הערר.

לגופם של דברים, יוער כי לעורר מיוחסות עבירות חמורות אשר בוצעו לכאורה בפרודתו, ובבקשת המעצר נטען כי הוא התנהל באובססיביות כלפיה. אין בעצם טענתו כי הוא חף מפשע כדי לאיין את החשש למסוכנות וכן את החשש לשיבוש או הימלטות. אוסיף, במאמר מוסגר ומבלי לפגוע בצנעת הפרט, כי ספק רב אם המסמכים שצורפו לבקשה אכן מלמדים כי אופיו וטיב התנהגותו של העורר מצדיקים את שחרורו ממעצר ללא קבלת תסקיר.

9. למעלה מן הצורך, יוער כי בית משפט זה עמד לא פעם על תכליתו של תסקיר המעצר. בית המשפט רשאי, אך אינו מחויב, להורות על הגשת תסקיר, וזאת לפי הוראות סעיף 21א(א) לחוק המעצרים. תסקיר מעצר הוא כלי עזר, המבוסס על מומחיותו הייחודית של שירות המבחן, המשמש את בית המשפט במקרים בהם הוא מתקשה לבחון את התאמתו של עצור לחלופת מעצר ולהעריך את החלופה המתאימה (ראו: בש"פ 1092/05 תראבין נ' מדינת ישראל (27.2.2005)). ב"מקרים בהם לא ברור אם חלופת מעצר תסכון או שבית המשפט מתקשה לעמוד על קנקנה של החלופה הקונקרטית - יש להזמין תסקיר שירות מבחן" (ראו, למשל: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015); בש"פ 4214/21 אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל (21.6.2021)).

שוכנעתי, כי עניינו של העורר - בשים לב לנסיבותיו הפרטניות - בא בגדרם של מקרים אלה, וזאת בהינתן הקושי לאמוד את מסוכנותו של העורר ללא תסקיר ונוכח סוג העבירות המיוחסות לו. משכך, בעניינינו, ראוי להידרש לתסקיר בטרם שקילת שחרורו של העורר ממעצר מאחורי סורג ובריח.

10. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ז' בחשון התשפ"ב (13.10.2021).

ש ו פ ט